

statning, og dette tror jeg, at Almenheden vil sige er fuldkommen uberettiget.

Jeg har forhandlet med det paagældende Forsikringsselskab, som paaberaaber sig, at de Præmier, der betales, er saa overordentlig smaa, at Forsikringen ikke kan omfatte alt. Men hvis det er saaledes, som Selskabets Jurist hævder, at Selskabet ikke er forpligtet til at yde Erstatning til de efterladte, naar Ulykkestilfældet medfører Døden, medens det er erstatningspligtigt, naar Ulykkestilfældet medfører, at den paagældende bliver Invalid, saa maa vi drage Omsorg for, at de Bestemmelser, som Lovgivningsmagten træffer vedrørende Ansvarsforsikringen, faar en saa almindelig Gyldighed, at man ikke, hvis vi nu indfører Ansvarsforsikring for Jægere og en Forsørger bliver ramt af et Vaadeskud, bliver stillet overfor den Slags Afgørelser, som Almenheden slet ikke kan forstaa. — Men, som sagt, jeg vil meget gerne tiltræde Kravet om, at Jægere skal være forpligtet til at tegne Ansvarsforsikring.

Det ærede Medlem Hr. Ulrich sagde endvidere, at ifølge den radikale Ministers Lovforslag i 1919 skulde der ogsaa betales for Jagtkortene, om end det kun var 1 Kr. for Stemplingen, altsaa det halve af hvad Hr. Madsen-Mygdal forlangte, men Princippet var det samme. Her er det ærede Medlem Hr. Ulrich vist ikke rigtigt underrettet. Der staar nemlig i § 14, 2det Stykke, i det Lovforslag, som Landbrugsminister Kr. Pedersen fremsatte den 30. Oktober 1919: „Grundejeren eller Brugeren (jfr. § 3, 2det Stykke) faar paa Forlangende gratis udleveret Jagtkort, der hjemler vedkommende Ret til at udøve Jagt paa den Grund, han er Ejer af eller har Brugsret til.“ Og saa fortsættes der i Paragraffens sidste Stykke: „Alle Jagttegn udfærdiges paa stemplet Papir til Takst 1 Kr. og løses hos Sognefogeden eller paa Politikontoret. De har kun Gyldighed i det Kalenderaar, i hvilket de er udstedt.“ Naar man sammenholder disse Bestemmelser, kan man ikke faa andet ud af det, end at alle Jagtkort skal udstedes og udleveres hos Sognefogderne eller paa Politikontoret, men Fremstillingen af dem og Stemplingen sker paa Statens, paa det offentlige Bekostning, og det, der tabes ved, at man maa stemple ogsaa dem, der udleveres gratis, indvindes atter gennem de Kort, der var foreslaaet udstedt til 10 Kr. Saadan tror jeg, den Bestemmelse skal opfattes, og det ærede Medlem vil da se, at han ikke har Ret i den Betragtning, han gjorde gældende.

Jeg skal slutte med at anbefale det

foreliggende Lovforslag til velvillig Behandling i dette høje Ting.

Holstein: Naar jeg skal drøfte et Forslag af en Rækkevidde som det, der her er forelagt, vil jeg, ligesom overalt, hvor det drejer sig om betydningsfulde Lovforslag, tage mit Udgangspunkt i den Grundbetragtning, som Socialdemokraterne altid hævder er deres, men som de sjældent følger, naar det kommer til den praktiske Udførelse, nemlig Statsinteressen. Jeg tror, det er det Synspunkt, som i moderne Politik giver de bedste Arbejdsmuligheder. I mine Øjne har den gamle demokratiske Statskonservatisme fra Begyndelsen af det forrige Aarhundrede meget mere til fælles med Nutidens socialdemokratiske Grundsynsmaader end den liberale Individualisme fra Midten af forrige Aarhundrede, og det er til en demokratisk Statskonservatisme, jeg for mit Vedkommende bekender mig.

Hvis jeg altsaa skulde spørge: Hvad er ud fra Statsinteressens Synspunkt den højtærede Landbrugsministers Opgave, naar han fremsætter et Lovforslag som det foreliggende? — saa vil jeg sige det i to Ord: Det er at træffe Bestemmelser til at værne den danske Nationalfauna, sikre den imod, at de Arter af den, som er særlig udsat, formindskes, og skabe betryggende Udviklingsvilkår for alle de forskellige Vildarter og Fuglearter, som kan trives og formeres uden at gøre Afbræk i den landbrugsmæssige Udvikling, som jo er i fuld Gang i vort Land, og som der selvfølgelig maa tages Hensyn til, naar der lovgives om Jagten.

Hvorledes skal da dette Formaal opnaas, Værnelsen af den danske Nationalfauna? Dertil har den højtærede Landbrugsminister tre Hovedmidler. Det ene omhandles i det første Afsnit af Jagtloven og drejer sig om selve Jagtrettens Besiddelse, hvem der skal have Jagten, Brugeren eller Ejeren eller begge; det andet vedrører Fredningsbestemmelserne, Bestemmelserne om Jagttegn, om Skat paa at udøve Jagt, eller, om man vil, en Skat paa Jagtgeværer og Patroner, og det tredje angaar Bestemmelserne om Straffen for Overtrædelse af Jagtlovens Fredningsbestemmelser og Bestemmelserne om Jagtens Tilhørsforhold. Intet af disse Midler kan i Virkeligheden benyttes paa effektiv Maade, uden at de andre ogsaa benyttes. Det nytter ikke det fjerneste at lave de mest ideelle Fredningsbestemmelser, hvis man f. Eks. har ganske intetsigende Bødestraffe for